

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupen JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2017, č. j. 41 A 47/2015 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se v r a c í** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám žalobcova zástupce, JUDr. Radka Bechyněho, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Velké Meziříčí (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 4. 5. 2015, č. j. DOP/6622/2015/1048/2015-bdin, shledal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že dne 15. 2. 2015 řídil osobní automobil na dálnici D1 na kilometrech 156 až 142 rychlostí 194 km/hod, takže překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 64 km/hod. Městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 7 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Zároveň mu uložil povinnost nahradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí městského úřadu odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 22. 7. 2015, č. j. KUJI 50969/2015. Žalovaný shledal, že místo spáchání přestupku bylo vymezeno dostatečně, totiž kilometry dálnice D1, kde k přestupku došlo. Žalovaný zamítl i námitku proti formě, v jaké městský úřad citoval rozhodné právní předpisy. Za nevěrohodné označil žalobcovo tvrzení, že vozidlo neřídil on, ale jiný řidič, který po změření rychlosti přešel na zadní sedadlo; taková výměna řidičů by ovšem za jízdy v rychlosti kolem 200 km/hod byla nemožná, ostatně policisté vozidlo celou dobu sledovali a automobil navíc zaznamenávali na kameru, ani žalobce žádné takové tvrzení neuvedl při silniční kontrole zasahujícím policistům. Přestupek byl dostatečně zdokumentován listinnými důkazy a žalovaný neměl pochybnosti ani o splnění jeho materiálního znaku.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud zamítl výše označeným rozsudkem ze dne 23. 2. 2017. K žalobní námitce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevěnoval samotnému odvolání žalobce, ale spíše způsobu, kterým vedl žalobce svou obhajobu, krajský soud připomněl, že způsobu žalobcova jednání před správními orgány se žalovaný věnoval pouze na poslední straně napadeného rozhodnutí.

[4] Skutkový stav zjistil městský úřad podle krajského soudu dostatečně. Žalobce byl v okamžiku spáchání přestupku ztotožněn na místě kontroly zasahujícími policisty dle občanského a řidičského průkazu a na oznámení přestupku ze dne 15. 2. 2015 se nachází jeho podpis. Dle videozáznamu měli žalobcovo vozidlo policisté po celou dobu na očích, přičemž na tomto videu nelze vypozařovat, že by došlo k výměně řidičů. Ani krajský soud tedy žalobcově verzi neuvěřil, neboť popsáný způsob výměny řidičů při rychlosti 200 km/hod se jeví jako zcela účelové tvrzení. Neověřená žalobcova tvrzení nezaložila pochybnost dostatečnou ke zbavení ho obvinění ze spáchání přestupku.

[5] Krajský soud zamítl také žalobcovu námitku, že nebyl splněn materiální znak přestupku, neboť podle žalobce nebyl nijak ohrožen provoz na pozemních komunikacích.

[6] Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že městský úřad nemusel vyslechnout zasahující policisty jako svědky. Tento důkaz by byl již k prokázání rozhodných skutečností nadbytečný, neboť správní orgány neměly nejmenší pochybnost o tom, že to byl právě žalobce, kdo vozidlo řídil a přestupku se dopustil.

III.

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Stěžovatel připomněl obdobně jako předtím v žalobě, že žalovaný se ve valné části rozhodnutí nepřiléhavě věnuje způsobu, kterým vedl svou obhajobu, nikoliv samotným důvodům odvolání. Takové vyjádření však budí dojem jisté zaujatosti.

pokračování

[9] Správní orgány nevyvrátily jeho tvrzení o tom, že v době spáchání přestupku neřídil předmětné vozidlo, což uváděl již v průběhu správního řízení. Nebyla tak dostatečně prokázána jeho vina a nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, čímž se žalovaný nikterak nezabýval.

[10] V rámci celého řízení nebyly bezpečně prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že stěžovatel svým jednáním kohokoliv ohrozil či narušil veřejný zájem. Popsaný silniční provoz umožňoval jet vyšší rychlostí, než je maximální povolená rychlost bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno a zdokumentováno, že by stěžovatel předjížděl jiná vozidla. Pokud by totiž na silnici byl hustý a nepřehledný provoz, stěžovatel by stěží jel naměřenou rychlostí. Jakkoli tedy po formální stránce přestupek zjevně spáchal, nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoliv ohrozil, přičemž takovou skutečnost mohl správní orgán prokázat výpovědí zasahujících policistů. Materiální stránka přestupku tak podle stěžovatele nebyla naplněna. Neobstojí přitom tvrzení žalovaného, že překročení rychlosti je nejčastější příčinou dopravních nehod. Stěžovatel na základě statistik Policie České republiky tvrdil, že nejčastější příčinou nehod je nesprávný způsob jízdy jako například nedodržení bezpečné vzdálenosti či špatné otáčení. Souvislost mezi vysokou rychlostí a pravděpodobností dopravní nehody nebyla prokázána, takže tvrzení žalovaného nemůže být chápáno jako prokázání materiálních znaků přestupku. Podle stěžovatele prokázané skutkové okolnosti nenaplnují materiální aspekt přestupku, obzvláště za situace, kdy zákony nestanoví přesnou hranici rychlosti motorových vozidel, jejíž překročení způsobí naplnění materiálního znaku přestupku. Správní orgány tedy porušily svou povinnost posoudit, zda došlo k naplnění obou znaků přestupku.

[11] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení. Zároveň navrhl, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

IV.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že jak plyne z jeho setrvalé judikatury (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. To nepochybně platí i o jednotlivých stížních bodech. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[15] V nyní posuzované kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. K tomuto důvodu ovšem v kasační stížnosti nic neuvedl, neboť neoznačil žádnou konkrétní právní otázku, kterou podle jeho názoru krajský soud posoudil

nesprávně. S odůvodněním rozsudku krajského soudu ostatně vůbec nepolemizoval a zaměřil se pouze na polemiku s rozhodnutím žalovaného, což lze chápat jako uplatnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[16] I tento důvod ovšem uplatnil pouze tak, že rekapituloval některé důvody, které již předtím uplatnil v žalobě, aniž by se jakkoli vyjádřil k tomu, jak tyto žalobní důvody posoudil krajský soud. Obsah rozsudku krajského soudu pouze shrnul v části III. kasační stížnosti, nijak s ním však nepolemizoval. Takové pojetí kasační stížnosti neodpovídá smyslu kasačního přezkumu, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 213/2015 - 38. V něm zdejší soud připomněl, že „*kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Soudní ochrana veřejných subjektivních práv stěžovatelky byla poskytnuta již individuálním projednáním její věci krajským soudem. Důvody kasační stížnosti se proto musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení krajského soudu, který se měl vadným, resp. nezákonným způsobem vypořádat s žalobními námitkami směřujícími proti rozhodnutí žalovaného a jeho předsedy. Jinými slovy, stěžovatelka je povinna tvrdit některý z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., které se týkají řízení vedeného krajským soudem anebo rozhodnutí krajského soudu, nikoliv samotného rozhodnutí žalovaného či jeho předsedy. Nelze pouze zopakovat žalobní námitky, resp. argumentaci uplatněnou před žalovaným (...).*“ Způsob, jakým kasační stížnost koncipoval stěžovatelův právní zástupce, tedy pouhá rekapitulace některých žalobních bodů, neodpovídá smyslu kasační stížnosti, ba neodpovídá ani smyslu povinného advokátního zastoupení v řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Neznamená však Nejvyššímu správnímu soudu posouzení pohledem § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť rekapitulací obsaženou v části II. kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje namítané „*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit*“.

[17] Tyto stěžovatelovy kasační námitky jsou nicméně nedůvodné.

[18] Ke stěžovatelově první námitce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevěnoval samotnému odvolání, ale spíše způsobu, kterým vedl stěžovatel svou obhajobu, stačí odkázat na rozsudek krajského soudu, který správně upozornil na to, že k účelovosti stěžovatelových námitek se žalovaný vyjadřoval pouze na straně 5 svého rozhodnutí, a to v rozsahu jediného odstavce. V celé jeho zbývající části se věcně vypořádával právě se stěžovatelovými námitkami.

[19] Stejně tak se krajský soud a předtím žalovaný zcela dostatečně vypořádali se stěžovatelovým tvrzením, že auto neřídil v době spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti on, ale řidič, který následně přešel na zadní sedadlo, zatímco se řízení ujal stěžovatel. Žalovaný i krajský soud ovšem přesvědčivě vyložili, proč je taková skutková verze nepřesvědčivá a neudržitelná. Stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvedl nic, čím by vyvrátil jejich tvrzení, že policisté vozidlo po celou dobu sledovali, zároveň pořizovali z jeho jízdy videozáznam a z něj není patrný žádný podobný pohyb ve vozidle ani vychýlení z přímé trasy v důsledku přebírání řízení. Navíc stěžovatel při silniční

pokračování

kontrole nic podobného netvrdil, naopak bez dalšího podepsal oznámení o přestupku, kde je uveden jako řidič, který se přestupku nedovolené rychlosti dopustil.

[20] I v otázce údajného nesplnění materiálních znaků přestupku stěžovatel pouze opakuje argumenty, s nimiž se již plně vypořádal krajský soud. Ten správně zdůraznil odlišnosti nyní posuzovaného případu od rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, kde šlo o překročení nejvyšší povolené rychlosti jen o 2 km/hod, zatímco stěžovatel v nyní posuzovaném případě překročil nejvyšší povolenou rychlost o 64 km/hod. Krajský soud připomněl, že společenskou nebezpečnost jednání stěžovatele nesnižuje to, že vysokou rychlostí nevzniklo žádné konkrétní ohrožení. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem, že stěžovatelovo jednání je třeba hodnotit jako společensky nebezpečné, neboť takto rychlá jízda bezpochyby ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, tedy zájmy ochrany života, zdraví a majetku. Skutečnost, zda je jízda překračující nejvyšší povolenou rychlost podle statistik jednou z nejčastějších příčin dopravních nehod, či nikoli, na splnění materiální stránky přestupku nemůže nic změnit, ostatně žalovaný ji uvedl pouze pro ilustraci toho, že jde o jednání, které bezpečnost silničního provozu obecně velmi ohrožuje.

[21] Navíc jak připomněl krajský soud, videozáznam zasahujících policistů vyvrací stěžovatelovo tvrzení o nízké hustotě provozu v době spáchání přestupku, neboť provoz hustý byl, avšak stěžovatel se po celou dobu držel v levém jízdním pruhu, všechny účastníky silničního provozu předjížděl, ti mu ze své dráhy uhýbali, takže nebezpečnost jeho chování není nijak vyloučena. I podle názoru Nejvyššího správního soudu tak stěžovatel naplnil materiální stránku přestupku dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a svým protiprávním jednáním ohrozil zájem společnosti na ochraně zdraví a majetku.

[22] Rozhodnutí žalovaného tedy nelze označit za nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[25] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Rozhodl proto podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení vzniklého přeplatku na

zaplaceném soudním poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu